

Arrest

nr. 264 362 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*octies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
 - 1.1. Op 24 december 2014 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.
 - 1.2. Op 8 januari 2016 wordt de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.
 - 1.3. Op 10 februari 2019 huwt de verzoekende partij in Irak.

1.4. Op 3 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 255 602 van 4 juni 2021 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 20 juli 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mijnheer

(...)

nationaliteit Irak

Krachtens artikel II. § 3. tweede lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om die Staten binnen te komen, om de volgende redenen:

Op 24/12/2014 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende u op 08 01/2016 de subsidiaire beschermingsstatus toe gezien het van oordeel was dat er in uw regio van herkomst - Ninewa (Irak) - een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, een beslissing waarvan u op 11/01/2016 in kennis werd gesteld Als een gevolg van deze beslissing bent u thans in het bezit van een A-kaart. geldig tot 05/11/2022.

De DVZ heeft op 26/09/2019 informatie ontvangen vanwege de Belgische ambassade te Amman (Jordanië), waaruit blijkt dat u op 10/02/2019 gehuwd bent te Erbil (Irak). Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 18 12 2019 een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS krachtens artikel 49 2. § 4. eerste lid, tweede zin, en artikel 55 5/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen Ten gevolge van deze vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus werd de toekenning van het onbeperkt verblijfsrecht in toepassing van artikel 49 2, § 4. vijfde lid. van de wet van 15 december 1980 geschorst in afwachting van een definitieve beslissing.

Het CGVS heeft u op 30/11/2020 en op 11/01/2021 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud om mondeling te reageren op deze informatie en de redenen aan te halen voor het behoud van uw internationale beschermingsstatus Op 30 11 2020 bent u niet komen opdagen, maar op 11/01/2021 werd u door het CGVS gehoord.

Vervolgens heeft het CGVS op 04-02/2021 besloten om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2. 2°. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 05/02/2021 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat er op basis van de nieuwe elementen in uw dossier geen geloof meer kan gehecht worden aan uw voorgehouden herkomst uit de provincie Ninewa (Irak). In de beslissing van 04/02/2021 stelt het CGVS dan ook vast dat u bewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent uw werkelijke regio van herkomst, alsook uw familiale achtergrond en netwerk De u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus diende derhalve ingetrokken te worden.

Op 22/02/2021 heeft u een schorsend beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvA) tegen de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Op 09 06 2021 heeft de RvA' dit beroep verworpen en de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5 1, § 2. 2° van de wet van 15 december 1980, staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven in toepassing van artikel 11. § 3. tweede lid. van de wet van 15 december 1980. Hierbij wordt onder meer rekening gehouden met de duur van uw verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

Op 10/06/2021 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1. eerste lid. van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ via uw raadsman een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlagen: attest van inburgering; certificaten Nederlandse lessen, attest i.v.m. tewerkstelling, twee medisch attesten dd 10/05/2021 en 04/06/2021. Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle andere elementen in uw administratief dossier, rekening worden gehouden.

Dienaangaande stellen we vast dat u op 24/12/2014 op 31-jarige leeftijd bent aangekomen in België, met andere woorden 6.5 jaar geleden. Tijdens uw gehoor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op 30/01/2015 verklaarde u van uw geboorte tot aan uw vertrek in Irak te hebben gewoond en dat u er naar school bent gegaan. Tevens verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst in het kader van het hoorrecht dat u voorafgaand aan uw vertrek naar Europa in Irak tewerkgesteld was als automechaniker. Derhalve stellen we vast dat u ruim het merendeel van uw leven in Irak heeft doorgebracht, namelijk 31 jaar. Bovendien bent u er opgegroeid, ging u er naar school en was u er aansluitend tewerkgesteld. Het loutere feit dat u op heden ruim 6.5 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verblijft, is op zich dan ook geenszins voldoende om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u via uw raadsman dat u volledig geïntegreerd zou zijn in België. Als bewijs hiervan legde u onder meer certificaten van Nederlandse lessen neer en een attest van inburgering. Levens verklaarde u in België een diploma heftruckchauffeur te hebben behaald en dat u hier in een restaurant heeft gewerkt. Deze verklaringen werden echter niet gestaafd met bewijsstukken. Wel legde u een attest neer in verband met uw huidige werkgever, waar u tewerkgesteld bent sinds 04/07/2018 en thans een contract van onbepaalde duur heeft. Bijgevolg staat vast dat u op heden 3 jaar tewerkgesteld bent in België.

Derhalve stelt de DVZ vast dat er in uw hoofd wel degelijk sprake is van zekere pogingen tot integratie in de Belgische samenleving. We wijzen er echter op dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van ruim 6.5 jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of inspanningen daartoe ondernam. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers.

Eveneens wijzen we erop dat u ruim het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid, dat u er naar school ging, dat u er eveneens tewerkgesteld was en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. De vaststelling dat u gedurende uw regelmatig verblijf van 6.5 jaar in België Nederlandse lessen heeft gevolgd, een attest van inburgering behaalde en dat u drie jaar gewerkt heeft in België, tonen op zich dan ook niet aan dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan uw banden met het land van herkomst.

Bovendien stelt de DVZ vast dat zelfs indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving zou hebben ondernomen, dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat uw subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS werd ingetrokken krachtens artikel 55/5 1, § 2. 2°, van de wet van 15 december 1980. Gezien het van oordeel was dat u bewust heeft getracht de Belgische asiel instanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent uw werkelijke regio van herkomst, alsook uw familiale achtergrond en netwerk. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd. De door u

afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van het door u voorgehouden risico op ernstige schade Bijgevolg werd de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken. Derhalve dient uw internationale beschermingsstatus beschouwd te worden als nooit te hebben bestaan.

Deze valse verklaringen betreffen in eerste instantie uw verklaarde afkomst uit de provincie Ninewa. Uit uw Iraaks paspoort en uw Iraakse identiteitskaart blijkt echter dat u in werkelijkheid uit Erbil afkomstig bent. Bovendien is tijdens uw persoonlijk gehoor bij het CG VS op 11/01/2021 eveneens aan het licht gekomen dat u niet enkel bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw afkomst, maar dat u ook flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat er met uw familieleden zou zijn gebeurd, aldus het CGVS. Zo heeft u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaard dat uw- beide ouders, uw ex-echtgenote, uw kind, uw broers en uw zus op 10 07/2014 waren omgekomen bij vuurgevechten in Irak.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS op 11/01/2021 bent u echter teruggekomen op deze verklaringen en beweerde u dat enkel een broer hierbij om het leven zou zijn gekomen. Uw vader kwam immers bij een verkeersongeluk om het leven en uw moeder door ziekte. Bovendien verklaarde u bij het CGVS dat u geen kinderen heeft Bijgevolg stond het volgens het C G\ S vast dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw eigen familieleden, die uw algehele geloofwaardigheid ondermijnen. Wanneer u door het CGVS geconfronteerd werd met uw initiële verklaringen met betrekking tot uw zoon die zou zijn omgekomen bij vuurgevechten, kwam u niet verder dan te stellen dat deze verklaringen niet correct waren opgetekend door de DVZ.

Hieruit diende volgens het CGVS besloten te worden dat u de ware toedracht verhuult en dat u de Belgische asieldiensten geen zicht wenst te bieden op uw herkomst, op de verblijfplaatsen van uw familieleden en hiermee op het sociaal en familiaal netwerk dat u in Irak heeft.

Ten slotte stelde het CGVS dat u het nalaat bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in uw regio van herkomst. Evenmin beschikte het CGVS over dementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaat die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien heeft u tijdens uw gehoor op 11/01/2020 zelf toegegeven dat u in de periode februari 2019 - december 2020 in totaal drie keer naar Irak bent gereisd. U verklaarde telkens naar Erbil te zijn gereisd en dit telkens voor ongeveer één maand.

Derhalve stelt de DVZ vast dat u uw verblijfsrecht heeft geopend op basis van bedrieglijke verklaringen en een subsidiaire beschermingsstatus die beschouwd moet worden als nooit te hebben bestaan Het loutere feit dat u thans 6.5 jaar op regelmatige basis in België verblijft en hier inspanningen ter integratie ondernomen heeft, is onvoldoende om van een dermate diepgaande integratie te getuigen en rechtvaardigt het behoud van uw verblijfsrecht niet.

Tevens herhalen we dat u op 10 02/2019 gehuwd bent te Erbil (Irak) met A.B. (...). Op grond van dit huwelijk werd een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op haar naam Deze aanvraag werd op 17/12/2020 echter geweigerd, gezien de DVZ weigerde het huwelijk te erkennen omdat het huwelijk werd afgesloten om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De DVZ baseerde zich hiervoor op het advies van de procureur des Konings te Antwerpen, die van oordeel was dat er sprake is van een schijnhuwelijk en dat het huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van een gehuwde.

Uit de aanvraag gezinshereniging die werd ingediend blijkt eveneens dat hoewel u bij de DYZ en het CGVS aanvankelijk verklaarde dat uw echtgenote en uw kind in 2014 om het leven kwamen bij vuurgevechten in Irak. deze geenszins overleden zijn. Gevraagd om een overlijdensakte van uw ex-echtgenote neer te leggen, werd er een scheidingsakte van 17/09/2015 voorgelegd waaruit blijkt dat u en uw echtgenote gescheiden zijn Bovendien verklaarde u in het kader van deze procedure opnieuw geen kinderen te hebben uit uw eerste huwelijk.

Deze vaststellingen tonen dan ook opnieuw aan dat u bewust getracht heeft de ware toedracht van uw asielrelaas en uw familiale situatie voor de DVZ te verhullen en dat u herhaaldelijk bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Bovendien keerde u herhaaldelijk terug naar uw land van herkomst.

Ten slotte wijzen we erop dat u ook gedurende de beroepsprocedure bij de RvV vasthield aan de stelling dat de DVZ uw verklaringen destijds verkeerdelijk heeft genoteerd. Dienaangaande stelde de RvV bij arrest van 09 06 2021 dat u in wezen niet verder komt dan het louter volharden in uw beweerde herkomst, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen aangaande uw paspoort en identiteitskaart en het gegeven van post factum verklaringen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in uw verklaringen aangaande uw beweerde woonplaats en uw familie, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door het CGVS. De RvV wees er dan ook op dat dit evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kon worden geacht, waarmee u er aldus niet in slaagde de voormelde motieven van de beslissing van het CGVS te ontkrachten of te weerleggen.

Derhalve wordt krachtens artikel II, § 3, tweede lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten.

Wat uw gezins- en familielevens betreft, verklaarde u in het kader van het hoorrecht geen gezins- en familieleden in België te hebben. We herhalen vooreerst echter dat u herhaaldelijk bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd in verband met uw familiale situatie. Waar u aanvankelijk verklaarde dat uw beide ouders, uw ex-echtgenote, uw kind, uw broers en uw zus op 10 07/2014 waren omgekomen bij vuurgevechten in Irak, is volgens het CGVS gebleken dat inmiddels uw beide ouders en een broer inderdaad overleden zijn, maar dat uw vader omkwam bij een verkeersongeluk en uw moeder door ziekte. Daarnaast zou u nog een broer in het Verenigd Koninkrijk hebben en een zus in het land van herkomst. Deze behoren beiden echter niet tot uw gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen zonder dat er bijkomende elementen bestaan die de normale affectieve banden overstijgen.

Wat de verklaringen met betrekking tot uw ex-echtgenote en uw kind betreffen, merken we vooreerst op dat u volgens de informatie in het dossier op 17/09/2015 gescheiden bent van uw ex-echtgenote. Zij behoort bijgevolg niet langer tot uw gezinskern. Wat het minderjarige kind betreft, stellen we vast dat u blijft ontkennen dat u een kind heeft uit uw eerste huwelijk. Bij het CGVS stelde u tijdens uw gehoor op 11/01/2021 dat dit verkeerdelijk zou zijn opgeschreven door de DVZ en dat dit niet uw zoon zou zijn, maar wel de zoon van uw broer. Dit houdt volgens het CGVS echter geen steek en het CGVS stelde dan ook dat uw verklaringen allerm minst overtuigen. De DVZ wijst er dan ook op dat indien u zoals u aanvankelijk verklaarde — een kind heeft uit uw eerste huwelijk, dit logischerwijs in Irak verblijft. Derhalve kan u bij een hervestiging in Irak contact houden met uw kind. Ten slotte merken we op dat u in de periode februari 2019 - december 2020 in totaal drie keer naar Irak bent gereisd en dat u er op 10/02/2019 gehuwd bent te Erbil. We herhalen dat de persoon met wie u gehuwd bent een visumaanvraag gezinshereniging indiende die geweigerd werd gezien het huwelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Met gezinsleven wordt dan ook niet aannemelijk geacht. Derhalve weigerde de DVZ het huwelijk te erkennen waardoor het niet het recht op gezinshereniging opende.

Dienaangaande wijzen we erop dat zelfs indien er toch sprake zou zijn van een gezinsleven tussen u en de persoon waarmee u op 10/02/2019 gehuwd bent te Erbil, u de wens heeft geuit herenigd te worden met deze persoon door het aanvragen van een visum gezinshereniging. We herhalen dat deze aanvraag geweigerd werd en dat u het dan ook geenszins aannemelijk maakt dat dit eventuele gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen plaatsvinden. In het kader van het hoorrecht verklaarde u zelf dat zij op dit ogenblik in Irak verblijft. Bijgevolg kan het eventuele gezinsleven in Irak plaatsvinden en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in het kader van het hoorrecht last te hebben van lumbalgie (lage rugpijn) en gewrichtsartrose. Dienaangaande legde u een uitslag van een radiologisch onderzoek dd. 10 05/2021 neer en een verslag van een behandeling in het dagziekenhuis van de Pijnkliniek van ZNA Jan Palfijn dd. 04/06/2021. Uit de door u neergelegde medische stukken blijkt echter geenszins dat u op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Bijgevolg zijn er geen medische beletsels voor het nemen van de/e beslissingen.

Wat ten slotte een terugkeer naar het land van herkomst betreft, merken wc vooreerst op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van oordeel was dat u het nalaat bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in uw regio van herkomst. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaat die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u bij de DVZ dat u niet kan terugkeren naar Irak. omdat de situatie in Irak nog steeds levensgevaarlijk zou zijn en dat u tot de Koerdische gemeenschap behoort. Deze verklaringen nopen echter geenszins tot een wijziging van liet oordeel van het CGVS.

Bovendien heeft u tijdens uw gehoor bij het CGVS op 11/01/2021 zelf toegegeven dat u in de periode februari 2019 - december 2020 in totaal drie keer naar Irak bent gereisd. U verklaarde telkens naar Erbil te zijn gereisd en dit telkens voor ongeveer één maand. Hieruit blijkt dan ook niet dat u enige vrees dient te koesteren voor de situatie in Irak. Wc herhalen dat er geen familiale of medische beletsels zijn voor het nemen van deze beslissingen.

Tot slot merken wc op dat het mogelijk is dat een terugkeer naar en een hervestiging in het land van herkomst gepaard kan gaan met een zekere hardheid, maar dat dit voor een volwassen man als u geen onoverkomelijke barrière kan vormen. We herhalen immers dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. Op 31-jarige leeftijd heeft u Irak verlaten, wat impliceert dat u op heden slechts 6.5 jaar in België verblijft. Bijgevolg staat vast dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst doorbracht, dat u er opgroeide, naar school ging en tewerkgesteld was. Bovendien toont uw herhaaldelijke en langdurige terugkeer naar uw land van herkomst aan dat u er nog steeds belangen heeft en redelijkerwijs een familiaal netwerk.

Derhalve wordt krachtens artikel 11, § 3, tweede lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot liet grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen. tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en haar rechten van verdediging. Zij meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.1.1. Haar eerste middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

" 1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de

motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

1.2

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 11§3 tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 11§3 tweede en derde lid Vw :

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. art. 11§3 derde lid Vw. geenszins mondeling werd gehoord aangaande de “aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”.

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker mondeling te horen.

Dat verweerder in zijn beslissing verwijst naar verzoekers behaalde certificaten en attest van inburgering, naar verzoekers gevolgde opleiding en verzoekers tewerkstelling in België doch nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekers doorgedreven integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

Verzoeker merkt op dat de vaststelling dat verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd neemt niet weg dat verweerder is en blijft gehouden in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekers integratie in de Belgische samenleving en zijn tewerkstelling alhier (met contract van onbepaalde duur !) geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

Verzoekers merkt op dat zijn terugkeer naar Irak reeds de grondslag vormde voor de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatuut doch niet wegneemt dat verweerder, overeenkomstig het art. art. 11§3 derde lid Vw, gehouden is en blijft te motiveren waarom met verzoekers verblijf in België sinds december 2014, met de door verzoeker met succes gevolgde Nederlandse taallessen en beroepsopleiding in België en met de vaststelling dat verzoeker tewerkstelling seder juli 2018 bij Fero Signalisatie NV met een contract voor onbepaalde duur, meer heeft, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

1.3

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel art. 11§3 derde lid Vw. van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

3.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, stelt de Raad dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (R.v.St., nr. 128.733, 4 maart 2004, R.v.St., nr.124.709, 27 oktober 2003, R.v.St., nr.124.643, 24 oktober 2003). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, daargelaten de vraag of dit beginsel wel op ontvankelijke wijze is aangevoerd door de verzoekende partij. Uit het eerste middel van de verzoekende partij lijkt de Raad echter te kunnen afleiden dat zij de schending van de rechten van verdediging aanvoert in het kader van haar opgeworpen schending van het hoorrecht. Dit zal verder in dit arrest dan ook besproken worden.

3.1.5. De aangevoerde manifeste appreciatiefout en de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in

het licht van artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3.

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.”

3.1.6. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geenszins een voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht, dat zij geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, dat zij verwijst naar de behaalde certificaten en een attest van inburgering, naar de gevolgde opleiding en tewerkstelling in België doch nalaat te motiveren waarom met haar doorgedreven integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van haar recht op verblijf in België. Zij merkt op dat de vaststelling dat zij naar haar land van herkomst teruggekeerd is niet wegneemt dat de verwerende partij gehouden is en blijft te motiveren waarom met haar integratie in de Belgische samenleving en haar tewerkstelling alhier met een contract van onbepaalde duur geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van haar recht op verblijf in België. Zij wijst erop dat de terugkeer naar Irak de grondslag vormde voor de intrekking van haar subsidiaire beschermingsstatuut doch niet wegneemt dat de verwerende partij, overeenkomstig artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet, gehouden is en blijft te motiveren waarom met haar verblijf sinds december 2014 met de door haar met succes gevolgde Nederlandse taallessen en beroepsopleiding in België en met de vaststelling van haar tewerkstelling sedert juli 2018 met een contract voor onbepaalde duur, geen rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van haar recht op verblijf.

Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij geenszins een voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht, dat zij geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, dat zij verwijst naar de behaalde certificaten en een attest van inburgering, naar de gevolgde opleiding en tewerkstelling in België doch nalaat te motiveren waarom met haar doorgedreven integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van haar recht op verblijf in België, klopt niet. Minstens toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan met welke elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. De Raad wijst er op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, de bestreden beslissing expliciete motieven bevat over de integratie van de verzoekende partij waarbij ook de behaalde certificaten, het attest van inburgering en de gevolgde opleiding en tewerkstelling in België in overweging wordt genomen. De verwerende partij oordeelde immers dat:

"In het kader van het hoorrecht verklaarde u via uw raadsman dat u volledig geïntegreerd zou zijn in België. Als bewijs hiervan legde u onder meer certificaten van Nederlandse lessen neer en een attest van inburgering levens verklaarde u in België een diploma heftruckchauffeur te hebben behaald en dat u hier in een restaurant heeft gewerkt. Deze verklaringen werden echter niet gestaafd met bewijsstukken Wel legde u een attest neer in verband met uw huidige werkgever, waar u tewerkgesteld bent sinds 04/07/2018 en thans een contract van onbepaalde duur heeft Bijgevolg staat vast dat u op heden 3 jaar tewerkgesteld bent in België.

Derhalve stelt de DVZ vast dat er in uw hoofde wel degelijk sprake is van zekere pogingen tot integratie in de Belgische samenleving We wijzen er echter op dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van ruim 6.5 jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of inspanningen daartoe ondernam Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers.

Eveneens wijzen we erop dat u ruim het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid, dat u er naar school ging. dat u er eveneens tewerkgesteld was en dat de officiële landstaal uw moedertaal is De vaststelling dat u gedurende uw regelmatig verblijf van 6.5 jaar in België Nederlandse lessen heeft gevolgd, een attest van inburgering behaalde en dat u drie jaar gewerkt heeft in België, tonen op zich dan ook met aan dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan uw banden met het land van herkomst.

Bovendien stelt de DVZ vast dat zelfs indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving zou hebben ondernomen, dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat uw subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS werd ingetrokken krachtens artikel 55/5 1. § 2. 2°, van de wet van 15 december 1980. gezien het van oordeel was dat u bewust heeft getracht de Belgische asiel instanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent uw werkelijke regio van herkomst, alsook uw familiale achtergrond en netwerk. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd. De door u afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van het door u voorgehouden risico op ernstige schade Bijgevolg werd de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken. Derhalve dient uw internationale beschermingsstatus beschouwd te worden als nooit te hebben bestaan.

(...)

Derhalve stelt de DVZ vast dat u uw verblijfsrecht heeft geopend op basis van bedrieglijke verklaringen en een subsidiaire beschermingsstatus die beschouwd moet worden als nooit te hebben bestaan Het loutere feit dat u thans 6.5 jaar op regelmatige basis in België verblijft en hier inspanningen ter integratie ondernomen heeft, is onvoldoende om van een dermate diepgaande integratie te getuigen en rechtvaardigt het behoud van uw verblijfsrecht niet."

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze overwegingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Uit voormelde motieven blijkt voorts ook duidelijk dat de verwerende partij zich bij het beoordelen of de integratie en de ondersteunende elementen, zoals de tewerkstelling, de inburgerings- en taalcursussen en de opleidingen, kunnen leiden tot het behouden van het verblijfsrecht, niet heeft beperkt tot de stelling dat de verzoekende partij teruggekeerd is naar haar land van herkomst.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

3.1.7. Daarnaast betoogt de verzoekende partij nog dat de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, de hoorplicht en haar rechten van verdediging geschonden zijn daar zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren, dat zij, overeenkomstig artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet, geenszins mondeling werd gehoord aangaande de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, dat de verwerende partij nagelaten heeft haar mondeling te horen.

De hoorplicht houdt, als beginsel van behoorlijk bestuur, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

De Raad wijst erop dat kan worden aangenomen dat de verwerende partij in het kader van de beëindiging van een verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de verzoekende partij moet uitnodigen haar standpunt kenbaar te maken in het licht van artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet. Ook artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en hem de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd wat volgt:

“Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5 1, § 2. 2’ van de wet van 15 december 1980, staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven in toepassing van artikel 11. § 3. tweede lid. van de wet van 15 december 1980. Hierbij wordt onder meer rekening gehouden met de duur van uw verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

Op 10 06/2021 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1. eerste lid. van de wet van 15 december 1980) U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ via uw raadsman een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlagen: attest van inburgering; certificaten Nederlandse lessen, attest i.v.m. tewerkstelling, twee medisch attesten dd 10 05 2021 en 04/06/2021. Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle ander elementen in uw administratief dossier, rekening worden gehouden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Op 10 juni 2021 werd de verzoekende partij per aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde haar situatie correct in te schatten. De brief vermeldt onder meer wat volgt: *“Omdat uw verblijfssituatie onderzocht wordt, verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken u om deze vragenlijst in te vullen. (...) De mogelijkheid bestaat dat uw recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken en dat men u de toegang tot het Belgische grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode onttrekt. Het Beëindigen of intrekken van het verblijf en de duur van het eventuele inreisverbod hangt van uw persoonlijke situatie af. Het is dus in uw belang om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst te beantwoorden. (...) U wordt verzocht waar nodig de gevraagde bewijzen aan te leveren. (...)”* Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gevolg gaf aan dit schrijven en allerlei stukken en een ingevulde vragenlijst overmaakte.

Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald het aangetekend schrijven van 10 juni 2021 vergezeld van een vragenlijst – blijkt aldus dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat er elementen zijn die zich verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht in toepassing van artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt aldus dat zij wel degelijk in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure en voordat een besluit werd genomen dat haar belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het feit dat zij niet mondeling gehoord werd doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers is het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook

schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Ook uit artikel 11, §3, derde lid of uit artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet kan geen verplichting om de verzoekende partij mondeling te horen worden afgeleid.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook bezwaarlijk laten uitschijnen dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen haar verweer of argumenten te formuleren. In zoverre zij wenst te betogen dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren, verduidelijkt zij voorts geenszins waarom het voor haar niet mogelijk was naar aanleiding van de uitnodiging per aangetekend schrijven van 10 juni 2021 en de gevoegde vragenlijst, alle nuttige documenten en elementen aan te brengen in het kader van het onderzoek conform artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht of haar rechten van verdediging.

3.1.8. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“2.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker verblijft sedert 2014 ononderbroken in België en heeft alhier, zo blijkt uit de door hem neergelegde bewijsstukken, een privé-leven opgebouwd.

2.3.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er geen afdoende belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Verweerder beperkt de motivatie van beslissing tot de stelling dat een terugkeer naar Irak geen breuk betekent van zijn privé-en gezinsleven.

Echter verweerder is op de hoogte dat verzoeker reeds sedert 2014 in België verblijft en in het bezit is van een arbeidscontract voor onbepaalde duur, doch heeft nagelaten, in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat verzoeker in België over een vaste legale tewerkstelling beschikt (welke hem perfect financieel in staat stelt in zijn onderhoud en deze van zijn echtgenote te voorzien) een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om het bestaande in België opgebouwde privéleven (wat in casu het geval is en ook aangetoond wordt) in het land van herkomst of elders verder te zetten.

Verweerder beperkt zijn beslissing tot een stereotype motivering en gaat niet na of verzoeker, na bijna 7 jaar verblijf in België, zich kan vestigen in zijn land van herkomst of elders en aldaar voldoende in zijn (officiële) inkomsten zal kunnen voorzien.

Dat er in casu sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 8 EVRM nu de verwerende partij heeft nagelaten, in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat verzoeker in België over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur beschikt een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om zijn bestaande privé-leven in het land van herkomst, waar er hoge werkloosheid, armoede en corruptie heerst, verder te zetten.

Verzoeker verwijst naar de massale protesten welke ondermeer in 2019 plaatsvonden in Irak tegen de armoede, werkloosheid, corruptie en de slechte openbare voorzieningen :

www.vrt.be, 2.10.2019 : "Zeker negen doden bij sociaal protest in Irak: regering kondigt avondklok af in zuidelijke steden" : "In Irak is vandaag opnieuw op grote schaal betoogd tegen de armoede, werkloosheid, corruptie en de slechte openbare voorzieningen. Daarbij zou met scherp geschoten zijn en er zijn zeker negen doden gevallen. Vanavond is de avondklok afgekondigd in zeker drie steden in het zuiden".

Deze weinig rooskleurige toestand is nog steeds in Irak gaande :

www.washingtoninstitute.org, Farhad Alaaldin, 2.06.2021, "A state in collapse : mapping Iraq's economic woes" : "Poverty, unemployment, and a lack of local industry continue to plague Iraq's economy, and the resulting public unrest could be dangerous".

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de

Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.4. In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en familieleven van de verzoekende partij als volgt gemotiveerd:

"Wat uw gezins- en familieleven betreft, verklaarde u in het kader van het hoorrecht geen gezins- en familieleden in België te hebben. We herhalen vooreerst echter dat u herhaaldelijk bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd in verband met uw familiale situatie Waar u aanvankelijk verklaarde dat uw beide ouders, uw ex-echtgenote, uw kind, uw broers en uw zus op 10 07/2014 waren omgekomen bij vuurgevechten in Irak. is volgens het CGVS gebleken dat inmiddels uw beide ouders en een broer inderdaad overleden zijn. maar dat uw vader omkwam bij een verkeersongeluk en uw moeder door

ziekte Daarnaast zou u nog een broer in het Verenigd Koninkrijk hebben en een zus in het land van herkomst. Deze behoren beiden echter niet tot uw gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen zonder dat er bijkomende elementen bestaan die de normale affectieve banden overstijgen

Wat de verklaringen met betrekking tot uw ex-echtgenote en uw kind betreffen, merken we vooreerst op dat u volgens de informatie in het dossier op 17/09/2015 gescheiden bent van uw ex-echtgenote. Zij behoort bijgevolg niet langer tot uw gezinskern. Wat het minderjarige kind betreft, stellen we vast dat u blijft ontkennen dat u een kind heeft uit uw eerste huwelijk. Bij het CGVS stelde u tijdens uw gehoor op 11/01/2021 dat dit verkeerdelijk zou zijn opgeschreven door de DVZ en dat dit niet uw zoon zou zijn, maar wel de zoon van uw broer. Dit houdt volgens het CGVS echter geen steek en het CGVS stelde dan ook dat uw verklaringen allerminst overtuigen. De DVZ wijst er dan ook op dat indien u zoals u aanvankelijk verklaarde — een kind heeft uit uw eerste huwelijk, dit logischerwijs in Irak verblijft. Derhalve kan u bij een hervestiging in Irak contact houden met uw kind. Ten slotte merken we op dat u in de periode februari 2019 - december 2020 in totaal drie keer naar Irak bent gereisd en dat u er op 10/02/2019 gehuwd bent te Erbil. We herhalen dat de persoon met wie u gehuwd bent een visumaanvraag gezinshereniging indiende die geweigerd werd gezien het huwelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Met gezinsleven wordt dan ook niet aannemelijk geacht. Derhalve weigerde de DVZ het huwelijk te erkennen waardoor het niet het recht op gezinshereniging opende.

Dienaangaande wijzen we erop dat zelfs indien er toch sprake zou zijn van een gezinsleven tussen u en de persoon waarmee u op 10/02/2019 gehuwd bent te Erbil, u de wens heeft geuit herenigd te worden met deze persoon door het aanvragen van een visum gezinshereniging. We herhalen dat deze aanvraag geweigerd werd en dat u het dan ook geenszins aannemelijk maakt dat dit eventuele gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen plaatsvinden. In het kader van het hoorrecht verklaarde u zelf dat zij op dit ogenblik in Irak verblijft. Bijgevolg kan het eventuele gezinsleven in Irak plaatsvinden en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat een terugkeer naar Irak geen breuk betekent van haar gezinsleven. De verzoekende partij betwist voorts voormelde motieven niet.

3.2.5. Voorts voert de verzoekende partij aan dat zij sedert 2014 ononderbroken in België verblijft en alhier een privéleven heeft opgebouwd, zoals blijkt uit de door haar voorgelegde stukken, dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door de verwerende partij in overweging werden genomen, zodat er geen afdoende belangenafweging heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij de motivering van de beslissing beperkt tot de stelling dat een terugkeer naar Irak geen breuk betekent van haar privéleven, dat de verwerende partij echter op de hoogte is van het feit dat zij sedert 2014 in België verblijft en in het bezit is van een arbeidscontract voor onbepaalde duur, doch nagelaten heeft, in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat zij in België over een vaste legale tewerkstelling beschikt – welke haar perfect financieel in staat stelt in haar onderhoud en dat van haar echtgenote te voorzien – een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om het bestaande in België opgebouwde privéleven, wat *in casu* het geval en aangetoond is, in het land van herkomst of elders verder te zetten. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij haar beslissing beperkt tot een stereotiepe motivering en niet nagaat of zij, na bijna 7 jaar verblijf in België, zich kan vestigen in het herkomstland of elders en aldaar voldoende in haar (officiële) inkomsten zal kunnen voorzien, dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 8 van het EVRM daar de verwerende partij nagelaten heeft, in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat zij in België over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur beschikt een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om haar bestaande privéleven in het land van herkomst, waar er hoge werkloosheid, armoede en corruptie heerst, verder te zetten. Ter staving wijst de verzoekende partij naar de massale protesten welke onder meer in 2019 plaatsvonden in Irak tegen de armoede, werkloosheid, corruptie en slechte openbare voorzieningen zoals blijkt uit een artikel op de website van VRT van 2 oktober 2019 en naar het feit dat deze weinig rooskleurige toestand in Irak nog steeds gaande is zoals blijkt uit een artikel van 2 juni 2021 op de website www.washingtoninstitute.org.

3.2.6. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM

als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie.

De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij ruim 6,5 jaar op ononderbroken en regelmatige wijze in België verblijft en er sprake is van zekere pogingen en inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving.

Betreffende de persoonlijke, sociale en economische belangen en het privéleven van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“Derhalve stellen we vast dat u ruim het merendeel van uw leven in Irak heeft doorgebracht, namelijk 31 jaar. Bovendien bent u er opgegroeid, ging u er naar school en was u er aansluitend tewerkgesteld. Het loutere feit dat u op heden ruim 6.5 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verblijft, is op zich dan ook geenszins voldoende om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u via uw raadsman dat u volledig geïntegreerd zou zijn in België. Als bewijs hiervan legde u onder meer certificaten van Nederlandse lessen neer en een attest van inburgering. Levensverklarende u in België een diploma heftruckchauffeur te hebben behaald en dat u hier in een restaurant heeft gewerkt. Deze verklaringen werden echter niet gestaafd met bewijsstukken. Wel legde u een attest neer in verband met uw huidige werkgever, waar u tewerkgesteld bent sinds 04/07/2018 en thans een contract van onbepaalde duur heeft. Bijgevolg staat vast dat u op heden 3 jaar tewerkgesteld bent in België.

Derhalve stelt de DVZ vast dat er in uw hoofde wel degelijk sprake is van zekere pogingen tot integratie in de Belgische samenleving. We wijzen er echter op dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van ruim 6.5 jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of inspanningen daartoe ondernam. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers.

Eveneens wijzen we erop dat u ruim het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid, dat u er naar school ging, dat u er eveneens tewerkgesteld was en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. De vaststelling dat u gedurende uw regelmatig verblijf van 6.5 jaar in België Nederlandse lessen heeft gevolgd, een attest van inburgering behaalde en dat u drie jaar gewerkt heeft in België, tonen op zich dan ook niet aan dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan uw banden met het land van herkomst.

Bovendien stelt de DVZ vast dat zelfs indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving zou hebben ondernomen, dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat uw subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS werd ingetrokken krachtens artikel 55/5 1. § 2. 2°, van de wet van 15 december 1980. Gezien het van oordeel was dat u bewust heeft getracht de Belgische asiel instanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent uw werkelijke regio van herkomst, alsook uw familiale achtergrond en netwerk. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, op fundamentele wijze ondermijnd. De door u afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van het door u voorgehouden risico op ernstige schade. Bijgevolg werd de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken. Derhalve dient uw internationale beschermingsstatus beschouwd te worden als nooit te hebben bestaan.

(...)

Derhalve stelt de DVZ vast dat u uw verblijfsrecht heeft geopend op basis van bedrieglijke verklaringen en een subsidiaire beschermingsstatus die beschouwd moet worden als nooit te hebben bestaan. Het loutere feit dat u thans 6.5 jaar op regelmatige basis in België verblijft en hier inspanningen ter integratie ondernomen heeft, is onvoldoende om van een dermate diepgaande integratie te getuigen en rechtvaardigt het behoud van uw verblijfsrecht niet.

(...)

Tot slot merken we op dat het mogelijk is dat een terugkeer naar en een hervestiging in het land van herkomst gepaard kan gaan met een zekere hardheid, maar dat dit voor een volwassen man als u geen onoverkomelijke barrière kan vormen. We herhalen immers dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. Op 31-jarige leeftijd heeft u Irak verlaten, wat impliceert dat u op heden slechts 6.5 jaar in België verblijft. Bijgevolg staat vast dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst doorbracht, dat u er opgroeide, naar school ging en tewerkgesteld was. Bovendien toont uw herhaaldelijke en langdurige terugkeer naar uw land van herkomst aan dat u er nog steeds belangen heeft en redelijkerwijs een familiaal netwerk.”

De Raad stelt vooreerst vast dat uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot de stelling dat een terugkeer naar Irak geen breuk betekent van haar privéleven.

Door louter opnieuw te verwijzen naar de door haar aangehaalde elementen betreffende verblijfsduur en tewerkstelling en betreffende het door haar opgebouwd privéleven alsook de door haar voorgelegde bewijsstukken en te stellen dat zij alhier een privéleven heeft opgebouwd, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven, waaruit blijkt dat het bestaan van een privéleven in overweging wordt genomen, doch wordt geoordeeld dat het 6,5 jaar durend verblijf geenszins voldoende is om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken en dat het feit dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, een attest van inburgering behaalde en drie jaar gewerkt heeft in België op zich niet aantoonst dat haar banden met de Belgische samenleving dermate hechter zouden zijn dan haar banden met het land van herkomst, gelet op het feit dat de verzoekende partij ruim het merendeel van haar leven in Irak heeft doorgebracht, namelijk 31 jaar, zij er is opgegroeid en er naar schoolging, alsook dat zij er tewerkgesteld was en dat de officiële landstaal haar moedertaal is.

De verzoekende partij stelt dat er geen afdoende belangenafweging heeft plaatsgevonden daar uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door de verwerende partij in overweging werden genomen, doch verduidelijkt geenszins met welke elementen, behoudens de hierboven vermelde, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar zij meent dat hoewel zij in het bezit is van een arbeidscontract voor onbepaalde duur, element waarvan de verwerende partij op de hoogte is, de verwerende partij heeft nagelaten om in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat zij in België over een vaste legale tewerkstelling beschikt – welke haar perfect financieel in staat stelt in haar onderhoud en dat van haar echtgenote te voorzien – een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om het bestaande in België opgebouwde privéleven, wat *in casu* het geval en aangetoond is, in het land van herkomst of elders verder te zetten, dat de verwerende partij haar beslissing beperkt tot een stereotiepe motivering en niet nagaat of zij, na bijna 7 jaar verblijf in België, zich kan vestigen in het herkomstland of elders en aldaar voldoende in haar (officiële) inkomsten zal kunnen voorzien, dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 8 van het EVRM daar de verwerende partij nagelaten heeft, in het licht van een afweging van het belang van het individu, na te gaan of het feit dat zij in België over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur beschikt een omstandigheid vormt die het moeilijk of onmogelijk maakt om haar bestaande privéleven in het land van herkomst, waar er hoge werkloosheid, armoede en corruptie heerst, verder te zetten, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij erkent en in overweging heeft genomen dat de verzoekende partij ruim 6,5 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verblijft en tewerkgesteld is sinds 4 juli 2018 bij haar huidige werkgever en beschikt over een contract van onbepaalde duur en hieromtrent heeft geoordeeld dat zij ruim het merendeel van haar leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, er is opgegroeid, er naar school ging, er tewerkgesteld was en dat de officiële landstaal haar moedertaal is, dat niet aangetoond is dat haar banden met de Belgische samenleving hechter zouden zijn dan de banden met haar land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij afdoende banden heeft met het land van herkomst om aldaar haar privéleven verder te zetten. Het kwam de verzoekende partij toe om elementen aan te halen, naar aanleiding van het schrijven van 10 juni 2021, die haar terugkeer in de weg zouden staan. De verzoekende partij heeft ter gelegenheid van haar antwoord op het schrijven van 10 juni 2021 en de gevoegde vragenlijst, geen elementen aangehaald waaruit zou moeten blijken dat zij niettegenstaande haar hechte banden met haar land van herkomst, haar privéleven niet kan verder zetten in het land van herkomst. Zij heeft weliswaar gewezen op haar tewerkstelling, doch geenszins elementen aangehaald waarom een tewerkstelling in haar land van herkomst – waarbij er in de bestreden beslissing op gewezen wordt dat de verzoekende partij er al eerder tewerkgesteld werd – moeilijk of niet mogelijk zou zijn. Gelet op het feit dat de verzoekende partij, hoewel hier naar werd geïnformeerd, niet aangegeven heeft dat een tewerkstelling voor haar in het land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn omwille van armoede, werkloosheid, corruptie en de slechte openbare voorzieningen, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hieromtrent niet uitdrukkelijk te hebben gemotiveerd. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie doch geenszins aannemelijk maakt dat het voor haar omwille van de voormelde omstandigheden onmogelijk of uiterst moeilijk zou zijn om een tewerkstelling te verwerven in Irak.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen sprake is van een dermate uitzonderlijke integratie dat deze de bestreden beslissing in de weg zou staan en dat er geen concrete hinderpalen voorliggen die de verzoekende partij verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk is of in strijd met de rechtspraak overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een onevenwicht tussen haar belangen en deze van de overheid.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

3.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in dit licht een schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER